

Lời tạm biệt ngày mưa

Hãy khóc đi, dẫu đã khóc nhiều, vì ta sẽ biết làm ta sau này không còn khóc nữa.

Nguyên đến gần ô cửa nhìn ra góc phố đã nhuộm một màu nắng vàng tháng năm. Phố phường khi ấy đã bùng lên sắc đỏ của hoa phượng vĩ đầu hạ, tung những cánh hoa theo gió trên khoảng đường ngập nắng. Tiếng huyền nào đầu giờ chiều ồn ã len lỏi vào ô cửa căn phòng điều hòa như tách biệt không khí oi nồng ngoài phố mà cái nắng vẫn cố qua ô kính lên trang sổ viết dở trên bàn. Cậu nhìn đồng hồ tính giờ đến trường, khó chịu khi nghĩ đến lúc lao khỏi căn phòng mát lạnh để hòa vào dòng người ngược xuôi trên đường, trong cái nắng oi nồng theo màu hoa chói đỏ.

Trang sổ trên bàn gấp lại cùng một vài tài liệu xếp trong balo gọn gàng, Nguyên lẳng lẳng xuống nhà, lên xe rồi phóng xuống lòng đường. Trong lòng mơ hồ bao điều, cậu lao đi mặc cho cái nắng nóng hừng hực vào người. Chiếc xe băng đi, dừng lại ở những chốt giao thông đông nghẹt xe trong giờ vào ca chiều. Những khuôn mặt mệt mỏi trong ngày giao mùa nóng bất chợt, tiếng còi xe vô tội vạ inh ỏi sột ruột chờ đèn xanh. Màu phượng vĩ từng chùm chói đỏ trên những con phố bất tận phía xa xa như tô đậm màu nắng vốn đã nãy nê gay gắt. Chợt nhìn thấy bóng hình thân quen lúc đợi đèn đỏ trên phố, chiếc áo sơ mi kiểu khoác lên bờ vai rộng cùng đôi giày Nike năng động. Chiếc MSX dừng lại trước vạch dừng, anh chàng đi trong ánh chiều vội vã như không để tâm ánh mắt nhìn đằng sau trong năm mươi giây ngắn ngủi dừng chờ đèn xanh bật. Nguyên khẽ rùng mình, bình lặng trong lòng như gợn lên những nỗi niềm sợ hãi từ quá khứ. Bỗng chốc khóe mắt cậu cay cay nhìn người con trai kia vụt đi, không biết người ấy hay kẻ xa lạ. Gọi về một ngày đã trôi qua, một cuối chiều tháng ba chia lìa trong nỗi đau bất chợt.

- Anh không thể! Anh chán rồi! Em không thấy điều này quái gở ư?

- Két thúc đi! Hai thằng đàn ông...Không thể! không thể thế này!

Khi ấy cậu hoảng hốt buông thông bọc quà tặng anh hôm ấy, cậu chao đảo bất ngờ nhìn anh. Vũ lạnh lùng nhìn cậu, anh đứng xa hững hờ buông lời chẳng thiết nhìn Nguyên đang nấc nghẹn ngào nửa sợ hãi, nửa hi vọng, chút hi vọng cố níu kéo những yêu thương giữa họ từng qua. Chàng trai khoác lên mình chiếc sơ mi kiểu đó, khuôn mặt mang những nét đáng yêu nay đã xa lánh nhìn cậu. Chiếc giày Nike lùi xa lúc cậu tiến gần.

- Mà chưa hiểu ư! Biến thái lắm!

Vũ buông lời tàn nhẫn, đứng đưng quay đầu không thiết nhìn Nguyên phía sau. Anh hững hờ đi trong chiều hôm ấy. Tháng ba khi ấy vẫn phảng phất cái lạnh man mác dịu dàng ngày sau Tết.

Nguyên bây giờ còn nguyên nỗi ám ảnh từ buổi chiều hôm ấy, nỗi buồn tháng ba hiện về trong mơ mà hơn một lần Nguyên thức dậy trong ánh mắt sưng vu từ một đêm co mình trong nỗi đau về Vũ. Cậu dần dần cảm lạnh đi, lẳng quên mình trong bao tiếng cười nói xung quanh mà trong đầu như còn nguyên câu nói của Vũ. Cậu dần dần lẳng lẳng tách biệt mình, dần học thói quen đi dạo qua những con phố ngày ấy Vũ và cậu từng qua, những quán ăn mà hai người cùng ghé chân rồi lạch cạch viết những ý nghĩ của mình trong một cuốn sổ. Những trang sổ theo qua ngày từ nỗi buồn tháng ba, những nét chì mờ nhạt.

Thành phố vẫn hát lên bài ca huyền nào qua mỗi ngày, ngày tháng năm qua thành phố những ngày nắng oi ả trên màu hoa phượng. Nguyên bỗng lặng đi đôi mắt giàn dụa nước mắt. Bỗng tỉnh cờ nhìn lại bóng hình thân quen ấy như gọi lại, cậu tạt xe vào lề đường một lát, cố thở dài đều đặn rồi gạt đôi mắt cay xè. Niềm đau còn lại sau nỗi buồn là nỗi đau âm ỉ trong lòng như quặn quai trong người, Nguyên quặn đau nhưng

phải cố tìm đường, qua những chót đèn đỏ còn lại để đến trường. Đôi mắt buồn tênh trong tiếng cười đùa của sinh viên trò chuyện đầu đó bàn tán sôi nổi về chủ đề môn học hay lần thi tư cách tiếp theo. Nguyên nép mình vào thư viện tìm cho mình cuốn sách liên quan tới môn vừa học trên giảng đường. Phòng đọc yên tĩnh hơn, mọi người trong phòng đọc mãi bận rộn bên những trang sách để phục vụ cho sinh viên năm cuối làm luận văn hay đề án tốt nghiệp. Nguyên cũng đến đây dù không phải bận rộn như những người khác vì cậu thích một nơi yên tĩnh chỉ có một mình.

Ánh nắng vẫn len lỏi trong không khí mát lạnh trong phòng, tiếng quạt máy thổi hơi lạnh điều hòa. Nguyên chọn mình chỗ ngồi bên góc phòng, lòng vẫn còn âm ỉ đau từ lần tình cờ khi nãy. Hôm nay vẫn là một ngày qua cậu, im lặng và phảng phất niềm đau.

- Dâu tây này! Ngon lắm!

Tiếng nói đó quen quen, Nguyên ngược nhìn. Anh học khóa trước thỉnh thoảng hay qua chỗ cậu ngồi mời những quả dâu tây chín mọng. Nguyên đang buồn đang cần một mình nhất lại lên tiếng từ chối.

- Thôi ạ! Em có nước lạnh rồi!

Anh chàng phụng phịu, nán lại nhìn cậu rồi về chỗ đám bạn đang ngồi học nhóm. Những lần anh mời cậu những quả dâu tây chín mọng là những lần Nguyên từ chối. Cậu lại một mình nơi góc phòng cảm lạnh, đôi mắt quẩn quanh trong ám ảnh. Nguyên làm sao để ý? Thỉnh thoảng có một ánh mắt lén nhìn cậu nơi thư viện. Như nói với cậu một điều, một điều đã qua rất lâu.

Nguyên đâu còn nhớ ngày cậu còn là học sinh lớp hai, cậu bé hay ôm luôn sụt sịt theo sau xe mẹ đến trường. Ngày thơ dại khi ấy, quần áo đều lấm lem, khuôn mặt nhọ bẩn mà vẫn cười đùa.

Nhà cậu bé ở mãi cuối con ngõ trong hẻm phố, cậu chạy một mạch lên đầu ngõ trong túi quần lách cách tiếng bi. Đến cửa nhà lại cất tiếng gọi.

- Thịnh ơi! Đi chơi không?

Anh Thịnh bỗng hốt hải chạy ra mở cửa. Cả khu phố ấy ít trẻ con nên Nguyên coi Thịnh là bạn chơi duy nhất. Thịnh học lớp năm hơn Nguyên ba tuổi rưỡi vốn ở quê xa được nhà di đón lên thành phố chơi trong kỳ nghỉ hè. Cậu ngăm đen, béo khỏe mừng rỡ khi nghe tiếng bé Nguyên gọi. Hai đứa trẻ cùng đi qua mọi ngõ ngách trong khu phố, cùng chơi bao trò. Nguyên thân hình còi thấp, riêng đôi mắt long lanh cùng tiếng cười nghe hồn nhiên trong trẻo.

Khu phố chật chội còn lại khu đất trống nhỏ bên cạnh nhà, Thịnh thỉnh thoảng cùng Nguyên ra đây chơi đùa và kể cho Nguyên nghe bao câu chuyện.

(...)

- Anh còn hay thả diều trên bờ biển cơ!

- Hay thế a!

- Bọn học cùng lớp với anh hôm nào cũng cùng nhau đi thả diều mà. Nghe hay lắm!

- Thả diều thích ơi là thích! Em cũng thích thả diều!

- Để xem anh có làm điều được không nha! (...)

Nguyên khuôn mặt lấm lem đôi mắt long lanh theo câu chuyện Thịnh kể. Nơi đó cách xa chỗ cậu cả một chặng tàu hỏa ngày dài. Thịnh say sưa bao điều cậu biết về nơi cậu sống, bao nhiêu câu chuyện về biển cả.

Những buổi chiều mùa hạ năm ấy, hai đứa trẻ chơi đùa. Nguyên cầm trên tay chiếc diều giấy Thịnh làm trên chiếc khung bằng những đôi đũa tre. Ngõ phố khuất gió, Thịnh đăm mò hồi cầm dây chỉ nhỏ trên tay mà không cách nào con diều bay lên được. Nguyên hót hải chạy theo chột vấp chân ngã trầy đầu gối, quần áo lấm lem bần bồng méu máo nhìn con diều lười biếng rơi trước mặt. Thịnh đưa tay đỡ Nguyên dậy, nhìn khuôn mặt méu máo bồng buồm cười rồi phui quần áo cho cậu. Ngày hôm đó Nguyên bị mẹ mắng nhưng vẫn nhớ lời hứa của anh Thịnh.

- Anh dẫn Nguyên về đó chơi nha. Anh hứa!

Nguyên buông cặp sách chạy ra đầu ngõ gọi Thịnh, cả hai lại cùng nhau đi tìm những trò chơi xung quanh nơi chật hẹp ồn ào khu phố. Lúc đi qua cửa hàng cây, bác chủ hàng dọn kho những bao hạt giống đã quá hạn vài ngày. Nhìn thấy một vài hạt nhỏ li ti vương lại trên thềm, Thịnh cúi xuống nhặt, khéo léo giữ trong lòng bàn tay.

- Nguyên có biết hạt này gieo lên rồi nảy mầm thành cây! Hay lắm đó!

- Anh gieo đi, thành cây được mà!

Những hạt giống quá hạn vô tình vương lại trên thềm hôm ấy được gieo xuống khu đất trống nhỏ gần nhà. Nguyên dội gáo nước ra đó mỗi chiều, những tia nước óng ánh màu nắng chiếu chia đều cho mảnh đất ẩm gieo hạt, đã gần một tuần trôi qua nhưng không thấy hạt nảy mầm.

- Hôm nay hạt nảy mầm chưa?

Tiếng Thịnh đằng sau đến gần, Nguyên lòng chờ phụng phịu.

- Đã lâu lắm mà hạt chưa nảy mầm. Không biết nó có nảy hay không, tưới nước vậy mà!

Hai đứa trẻ ngồi bên mảnh đất ẩm chờ đợi những mầm sống mọc lên trên mảnh đất nhỏ trong ngõ. Nguyên bồn chồn khi mãi hạt chưa nảy mầm, thỉnh thoảng cậu bỏ dở câu chuyện Thịnh kể, ghé xuống nơi gieo hạt thì thào.

- Nảy mầm đi hạt! Nảy mầm đi!

Rồi một sáng sớm trên thành phố, nắng ban mai về sớm chiếu qua bao mái nhà xen kẽ xuống cả khu đất nhỏ, chiếu xuống khoảng đất ẩm mang hi vọng của cậu bé nhỏ. Ba hạt mầm nhú lên hai chiếc lá non tơ đầu tiên, mùa hè khi đây vẫn xon xao hàng cây tiếng ve hè chưa ngớt. Bao người trên phố bao âm thanh lời nói tất bật, họ đâu để ý tới mầm sống vừa bật dậy non nớt vừa trỗi lên trong hi vọng trẻ thơ, duy chỉ có ánh nhìn hạnh phúc của hai đứa trẻ không rời mắt khỏi mầm sống ấy, ba mầm sống mơn mớn xanh non chiếc lá nhỏ xinh lấp lánh thứ nắng chiều không thôi đùa giỡn trên mầm nhỏ.

Một ngày nữa trôi qua trên thành phố đơn điệu bài ca tất bật.

Một ngày nữa là khởi đầu, hi vọng vừa bật dậy nơi phố nhỏ. Hạnh phúc nhỏ nhoi trong đầu đứa bé.

Ngày qua ngày, tiếng ve đã vơi dần xon xao. Mùa hè chợt qua nhanh qua mỗi ngày, ba mầm cây nhỏ đã thành ba cây con đã bắt đầu nằm trên thềm đất lấp lánh màu nắng đã ngả màu nhàn nhạt. Hôm ấy khu đất trống bồng xon xao những âm thanh ồn, người ta sắp đào móng nơi đây để làm nhà. Tám tôn bồng đổ xuống một cây con non nớt.

Nguyên đội chiếc gáo đầy nước ra khu đất trống, ngo ngác nhìn vài người chuyên chở vật liệu đang ra về, hốt hoảng nhìn tằm tòn đê lên một cây con trước mặt, cậu bé méo máo đến gần chĩa để tâm đến Thịnh đang đến gần. Thịnh xoa xoa lưng cậu rồi hất tằm tòn ra một bên, vuốt lại cây con vừa bị đê dập. Nguyên méo máo nhìn quanh, những vật liệu xây dựng đã xếp ngay ngắn hết khu đất.

- Họ xây nhà ở đây rồi!

- Rồi sẽ chẳng còn cây nào nữa! Cây ơi, rồi cây sẽ làm sao đây!

Nguyên méo máo trực khóc, cậu bé rất dễ khóc cả với hi vọng nhỏ mà nó từng vun đắp. Thịnh đưa tay vỗ về vai dỗ dành, cậu cũng nói với Nguyên một điều mà cậu nghẹn ngào.

- Ủ! Không sao đâu, rồi cây vẫn sẽ sống mà. Không sao hết!

Nguyên hờn dỗi hất tay Thịnh ra, khắp cả khu phố chật chội xen kẽ này, chẳng con một mảnh đất nhỏ nào để cây sống nữa. Thịnh trầm ngâm lưỡng lự điều mình sắp nói. Như một ý nghĩ vụt lóe lên trong đầu cậu bé, Thịnh rung vai Nguyên hớn hờ nói.

- Ngày mai anh về rồi đó nhóc!

- Anh sẽ mang ba cây nhỏ này về trồng, nhà anh có khu vườn trồng nhiều cây.

- Nhưng em chả bao giờ thấy cây lớn cả - Nguyên ngừng khóc ngo ngác hỏi.

- Cây sẽ lớn mà em, cây sẽ khỏi thôi. Cây sẽ lớn rồi nở hoa! Anh hứa sẽ tưới cây, chăm sóc cây mỗi ngày!.

Thịnh sẽ rời khu phố này về quê, hai đứa trẻ sẽ xa nhau vào ngày mai trong kỷ niệm tuổi thơ trong ngõ phố. Sớm mai lại về trên khắp nẻo, chiếc balo nhỏ đứng nơi đầu ngõ đợi chờ. Thịnh thoáng buồn ngẩn ngo trên mặt.

- Anh Thịnh!

Cậu nhóc ấy chạy về phía Thịnh, ôm một lùm đất ba cây con mà cậu gửi cả hi vọng nhỏ nhoi, cả sự lạ lẫm thần kỳ từng ngày mong đợi của cậu bé trong quanh quần phố phường. Thịnh rung rung quệt nước mắt trên má Nguyên, cậu nhóc ấy cũng đang khóc. Thịnh nhận lại ba cây con đang rung rinh tán lá xanh mon mơn.

- Anh đi nhé!

- Hứa với nhóc! Anh sẽ chăm cây sao cho cây mau lớn!

Thịnh ôm ba cây con ngồi trên chiếc xe gắn máy vụt đi, Nguyên nhìn theo đến khi chiếc xe hòa vào dòng người đang đông đúc mãi khi chiếc balo nhỏ kia xa dần. Thịnh mang theo cả kỷ niệm thơ ấu trong cậu đi khuất theo dòng xuôi ngược trên phố.

Ngày thơ dại đã trôi qua ngàn ấy năm, Nguyên chuyển nhà đến một khu phố khác. Những ngõ ngàng qua mỗi ngày khôn lớn, cậu nào còn nhớ về ba cây con và anh bạn ấu thơ ngày ấy.

Nắng nhạt màu trên góc bàn, Nguyên vẫn ngồi đấy trong cảm lặng. Đằng sau cậu, một nỗi ám ảnh từ mối tình cũ đã qua. Nguyên cầm cuốn sách trên tay, nỗi đau gọi lại về Vũ khiến cậu không thể tập chung được.

Trên con đường chúng ta qua mang tên tuổi trẻ, bỗng một ngày ta nhận ra mình khác biệt, lưu lạc trong chính ta. Yêu thương khác biệt, gửi chân thành về miền xa xăm. Người hững hờ đứng đưng rồi bỏ lại ta giữa miền đau, bỏ lại ta trong cô độc. Ta đau trong những ám ảnh, vô vọng trong nghĩa yêu thương từ chính ta.

Ánh nắng cheo leo về buổi chiều đợi hoàng hôn, Nguyên viết những nét chì thả mình vào trang sổ đang viết dở. Nguyên lại viết, viết về những ký ức mang tên Vũ, chàng trai từng qua cậu những yêu thương. Cậu ngập ngừng trên từng nét chì với những mơ mộng của mình về Vũ, bỗng như không thể chịu đựng được. Nguyên buông cây bút, úp mặt xuống trang sổ nghẹn ngào. Cậu đâu biết những buổi chiều trên thư viện, có một ánh mắt vẫn luôn nhìn cậu đằng xa, từ lúc nào.

Ánh nắng cheo leo về phía tây thành phố đang tắt dần. Mùa hạ nơi đây là những ngày nắng về chói chang và những lần mưa bất chợt trong cơn gió về từ biển. Nguyên thở dài rảo bước trên hành lang trong ánh chiều sẫm tối, thấy man mác lạnh từ ô cửa đang ở gần. Nguyên lại gần ô cửa nhìn xuống sân trường đã vắng người, màu phượng vĩ rải rác đỏ chói trong ánh sáng cuối ngày chờ vụt tắt. Thành phố lên đèn trong dòng người tan ca trở về, dòng sáng xuôi ngược trên phố phường vội vã. Một cơn gió thổi qua ô cửa mát lạnh, những tán cây đung đưa, vôi vàng rồi vô tình rơi vào những ôi nồng ngày hạ.

- Ước gì trời mưa nhỉ?

Nguyên nghĩ thầm cảm nhận cơn gió qua ô cửa mát lạnh, gió man mác thổi. Khởi đầu của mưa là gió, man mác hơi nước báo hiệu cơn mưa bất chợt tới rất gần. Nghe thấy tiếng rơi đầu tiên gõ lên thanh cửa sổ dần rõ rệt, dần nhịp nhàng âm thanh giản dị và nhẹ tênh.

Chàng trai lên bên đi từ phía sau lại gần, nhìn thấy cậu có cái gì khác so với lúc buồn khi ấy. Khuôn mặt Nguyên nhẹ tênh trước cơn mưa đang về gần và cơn gió mát lạnh lùa vào hành lang nơi họ đứng. Nguyên thở nhẹ nhẹ, nỗi đau cùng ký ức buồn tạm vơi trong lòng nhìn cơn mưa về. Bất chợt nghiêng người nhận

ra người con trai kia đang ở đó. Ánh mắt họ chạm nhau, tiếng dào dạt mưa đã bắt vào giai điệu nhịp nhàng khi ấy.

- Lại gần đi, mát lắm!

Nguyên mỉm cười, chẳng hiểu sao cơn mưa tinh cờ bên ô cửa làm cậu trông khác lạ. Trong lòng nhẹ tênh, như một thành phố qua những ngày nồm nê, cơn mưa như trôi đi một mối khô cằn từ nắng.

Người con trai đằng sau ái ngại tới gần, anh bối rối không biết nói điều gì. Giữa họ như có một khoảng thân quen đã xa vùi đến nỗi chính Nguyên cũng không thể nhận thấy.

Họ thoáng nhìn nhau rồi nhìn mưa, âm thanh mưa ngoài ô cửa rơi vào khoảng lặng cả hai. Nguyên lặng thinh chạm tay cảm nhận làn hơi man mát lùa theo gió, chàng trai bên cạnh im lặng đoán bao điều khó hiểu. Mưa, ào ạt bên ngoài, thành phố mịt mờ trong làn mưa bên ô cửa.

- Vậy là mưa đã về phải không?

- Thành phố đã tắm mát để trôi đi ngày dài bụi bặm!

- Đến bao giờ, em lại quên...!

Tiếng Nguyên ngập ngừng giữa khoảng lặng, man mát trong cơn mưa qua bàn tay. Người con trai bên cạnh ngơ ngác lên tiếng

- Bạn!... Bạn nói hay quá! Bạn làm nhà văn à?

- Nhà văn! – Nguyên nói.

Cậu chậm rãi mang cuốn sổ từ cặp, cầm lên tay, đôi mắt nhìn xuống bìa sổ ngẩn ngơ nghĩ. Quá trình đó khiến anh chàng bên cạnh thêm khó hiểu, chàng bạo rạn hỏi.

- Vậy là đúng rồi! Truyện cậu viết đúng không?

Nguyên ngập ngừng lên tiếng, như kịp nhận ra người lúc nãy vẫn bên cạnh mình. Cậu giật mình nhìn bên cạnh nhận ra người con trai mời mình dẫu tây lúc chiều. Nguyên không biết nói gì sau giây phút buông mình nhẹ tênh nhìn làn mưa trước mặt đã đẩy cậu trong quãng vô thức ngẩn ngui.

Người con trai đứng bên cạnh hơi mập, nước da ngăm đen và đôi mắt sáng trong gợi cái cảm nhận quen thuộc mà Nguyên không thể nhớ. Anh chàng nhìn Nguyên, run rẩy đôi tay nắm chặt.

Cơn gió vui đùa cùng làn mưa bên ngoài tinh nghịch bỗng chuyển hướng hất vào ô cửa. Mưa hất vào chỗ họ đứng, Nguyên dính ướt với tay đóng cửa lại, cuốn sổ đánh rơi, anh chàng bên cạnh cũng vội vàng đóng lại, nhặt cuốn sổ vừa rơi rồi quệt tay áo lau đi những giọt mưa khi nãy.

Ô cửa kính khép kín cùng giây phút ngỡ ngàng, Nguyên vội vàng cười cười rồi nói với anh.

- Muộn nhi? Bạn ở đây muộn thế à?

- Ừ! Làm luận án tốt nghiệp nên mình cố thêm chút! – Người con trai trả lời.

- Vậy thì anh học năm cuối rồi! Em mới học năm thứ nhất! – Nguyên cười cười.

- À! Khóa vừa vào đây mà! Chấm chỉ lên thư viện thế này. Em tên gì?

- Em tên Nguyên!

Chàng trai sững sờ, người run run thành hơi ngập ngừng nửa nghi ngờ, nửa chắc chắn. Nguyên phải qua chiếc áo sơ mi dính mưa vừa rồi định tạm biệt anh rồi ra về. Chợt bàn tay ấy nắm tay cậu, chàng trai đó đến trước mặt cậu, miệng anh run run nói ngừng đoạn ngập ngừng trên đôi má ngăm đen ửng đỏ.

- Phải là em không? Nguyên!

- Cậu bé ngày ấy cùng anh trồng ba cây dâu tây nhỏ! Phải, đúng là Nguyên rồi. Anh nhìn em giống hệt cậu bé ngày xưa. Có đúng không? Nguyên!.

Chàng trai lần đầu nói chuyện khi này, chính là Thịnh

Anh chàng đã mời cậu những quả dâu tây qua những lần trong phòng đọc mà cậu từ chối, anh chàng cùng cậu ngắm nhìn cơn mưa bất chợt qua ô cửa rồi sững sờ nhìn quăng vô thức của Nguyên. Anh chàng đó đã cùng Nguyên chơi đùa trong con ngõ khu phố cũ mỗi chiều hạ, anh chàng đã mang ba cây con kia cùng quăng tuổi thơ của cậu trong ngày chập chững cuối hạ hôm ấy.

Nguyên từ ngõ ngang đến cảm lạnh một lúc, tiếng mưa dào dạt gõ lên ô cửa vẫn nhịp nhàng từ lúc họ ngỡ mình mới quen. Anh mắt nhìn nhau, Thịnh như thấy trong đôi mắt đó ẩn chứa niềm đau thấm sâu trong ánh mắt buồn của Nguyên, cậu bé ngày thơ hay tươi cười cùng anh ngày ấy.

- Ô...! Anh là...! Anh Thịnh!

Phút ngập ngừng Nguyên nhớ lại thốt lên lời. Thịnh nghe, nụ cười khi biết Nguyên vẫn nhớ. Bàn tay anh thô ráp chạm lên tay cậu man mác ấm, họ nhìn nhau nhận ra cả một ký ức đã qua, ký ức ngắn ngủi mà sao ngày ấy Thịnh vẫn hứa.

- Em khác nhiều quá, suýt nữa anh chả nhận ra!

- Anh thì khác gì chứ? Anh chỉ vẫn đen và mập à! – Nguyên trả lời hồn nhiên.

- Em thì trắng và đẹp hơn rồi. Con trai thành phố mà!

Còn bao điều gọi nhớ, còn bao điều họ nói với nhau. Ký ức ngày thơ trẻ luôn lãng quên đi khi ta lớn, nhưng khi chạm vào lại có bao điều để nói. Đó là ký ức ta vui khi nghĩ về, nghĩ về thời khắc ta yên bình nhất.

Tiếng mưa theo họ hòa vào tiếng cười đùa nói chuyện, đi cùng nhau trên hành lang thư viện trường, đã rất lâu Nguyên tươi cười hồn nhiên như thế, về kỷ niệm ngày thơ bé cùng Thịnh.

- Em biết không? Anh lo lắng cho cây suốt cả lúc trên đường về đó. Mong tàu hỏa về sớm đến để trồng – Anh nói

- Vậy ba cây con đó là cây dâu tây, đúng không anh? – Nguyên hỏi bằng nụ cười.

- Ừ! Anh vẫn có thói quen tưới nước đó! Được nhiều vụ quả rồi, lúc lên đây học anh còn mang theo nhiều để tú lạnh. Đây này! – Thịnh cầm chiếc bịch nhỏ trên chõng sách anh mượn từ thư viện một vài quả dâu đỏ mọng.

- Ôi, không ngờ. Nhanh quá nhỉ?

- Em ăn thử đi, cây dâu tây mà em khóc vì nó đấy!- Thịnh buông lời đùa.

Nguyên nhận lấy quả dâu, nhớ về mình khi ấy. Những ngày sốt ruột đợi hạt nảy mầm, giờ đây. Cậu ngại ngừng nhìn Thịnh.

- Ba cây dâu đấy giờ đã mọc nhánh để thêm nhiều cây con, giờ anh có cả cụm dâu tây trong vườn đó. Đi học xa, anh luôn nhờ em gái tưới hộ mỗi ngày!

- Anh học đại học ở đây à! Sao em không biết nhỉ? – Nguyên cắn một miếng dâu tây rồi khẽ hỏi.

- Ừ! Vì anh thích biển. Em biết tên trường mình là gì rồi mà! Những người toàn gần biển!

- Thế là chúng ta lại ở chung một thành phố! – Nguyên lại nói.

Cơn mưa vẫn rơi dào dạt trên bậc hành lang nơi họ chờ đợi mưa tạnh, bao quanh họ khi đây là tiếng mưa dào dạt. Đến khi chỉ còn lác đác vài hạt mưa rải rác, một lời hứa gần nhất.

- Khi nào gần nhất mình gặp, đi chơi – Thịnh buông lời hẹn.

Nguyên gật đầu rồi rời đi, phút giây vô thức trước mưa đã khiến cậu gặp lại Thịnh rồi vô tình cậu vô tư cười ngày hôm nay. Rồi cho những ngày sau...

Cuốn sổ đó bị bỏ quên trong chõng sách Thịnh mang về, lúc nhặt lại cuốn sổ đo, Nguyên bỗng quên trên tay Thịnh và anh mãi vui mừng nên quên mất mình lỡ mang cuốn sổ về.

Thành phố sạch những rợn ngợp từ cuộc sống tất bật hằng ngày sau một cơn mưa. Giường như cơn mưa bất chợt về trên phố vào những ngày hè đã rửa trôi chuỗi ngày nắng nóng, làm dịu cả cơn gió nóng mùi bụi phố. Nguyên bản thân nhìn qua ô cửa những cánh hoa phượng vừa rụng trên thềm phố, đã hai ngày trôi qua lúc Nguyên tình cờ gặp lại Thịnh. Hai ngày ấy Thịnh không phải đến trường, Nguyên trông trải tựa cảm ngắm sắc phượng đỏ tủa màu cùng nắng sớm rồi bắt đầu nhớ Vũ.

Nếu như lòng tôi là một thành phố đã mệt mỏi vì nỗi đau, mệt mỏi những nước mắt từ quá khứ buồn, từ anh đã để lại.

Cơn mưa về sẽ cuốn trôi tất cả những nỗi buồn, lòng người nhẹ đi phải không. Nhưng cơn mưa tạnh, ngày mai lại về, nắng lại oi nồng cùng màu hoa phượng. Thành phố lại sắp mệt mỏi, lòng lại trĩu nặng.

Đến bao giờ em thôi lại nhớ anh?

Nguyên trầm trầm lòng qua ý nghĩ, bắt đầu ngập ngừng con tim. Cậu nhớ đến cuốn sổ trong cặp, với tay tìm cuốn sổ và cây bút.

Cuốn sổ không ở đó, tay Nguyên lục lọi tìm. Bất ngờ, Nguyên quay sang lục tìm trong cặp, không thấy cuốn sổ. Nguyên hoảng hốt lục tìm căn phòng, đầu óc rối bời nhớ quên.

- Hay quên trong ngăn bàn phòng đọc? Mình viết tiếp lần cuối ở đó mà? Không biết còn không?. Trời ơi, ai đọc được thì mình chết!

Nguyên ngẩn ra một lúc rồi phóng xe đến thư viện, len vào dòng người đông chạy xe vào giờ cao điểm đầu ngày đến thư viện, hi vọng cuốn sổ của mình vẫn còn đó.

Phòng đọc sáng sớm vắng người vì sinh viên đã ở giảng đường giờ ấy, một vài sinh viên tốt nghiệp thì vẫn đều đặn lên trả tài liệu và hoàn tất nghiên cứu. Nguyên chạy ào đến phòng đọc, tìm tất cả các học bàn mà không thấy cuốn sổ đâu. Cậu thất thần ngồi xuống ghé ôm đầu.

- Không phải đi học à! – Tiếng Thịnh ở gần.

Nguyên nhìn Thịnh lòng rối bời định nói nhưng thôi, sợ anh biết vì cậu và cuốn sổ luôn là bí mật. Đôi mắt vẫn không rời khỏi những học bản còn lại, cậu trả lời Thịnh.

- Không ạ! Chiều em mới học cơ!

- Chăm chỉ thật, lên đây học cơ à. Học xong chiều nay có rảnh không? – Thịnh nói

- Dạ...! Không! – Nguyên trả lời lưỡng lự.

- Đi chơi đi, cuối tuần này anh về quê rồi, sợ không hẹn được!

- Vâng! – Nguyên trả lời, trong lòng rối mù về cuốn sổ đó

Buổi chiều lúc rời khỏi giảng đường hôm ấy, có chiếc xe máy đợi Nguyên dưới sân trường. Tin nhắn gửi đến Nguyên hẹn trước đó hai tiếng. Nguyên xuống sân nhìn thấy Thịnh mặc chiếc áo phông cùng chiếc quần bò năng động nhìn anh như thêm béo, cậu nhìn qua thoáng cười.

- Cười gì? Chê anh đi xe chứ gì? – Thịnh trên xe nhăn nhó hỏi.

- Không! Đi đâu đây nhỉ! – Nguyên nói.

- Lên xe đi đã!

Họ lại cùng nhau qua những con phố, cùng nhau nhìn thành phố lên đèn lúc ngồi uống nước cạnh bờ hồ gió mát. Khác với ngày thơ bé chỉ được phép chơi quanh quần trong con ngõ. Thịnh lại kể câu chuyện của anh từ lúc họ xa nhau, thỉnh thoảng Nguyên lại hướng ánh mắt buồn nhìn xa xa. Thịnh để ý, anh hiểu.

- Anh biết vì sao anh chọn học ở đây không? – Thịnh khẽ hỏi.

- Vì anh thích biển! – Nguyên trả lời anh chóng.

- Không hẳn là như vậy! – Thịnh trầm ngâm.

Nguyên nhìn Thịnh một lúc, như đoán ra, cậu hơn hờ nói.

- Vì gái ở đây xinh đúng không?

Thịnh sững sờ lắc đầu, rồi như giấu điều gì đã vô thức nói. Anh lái sang chuyện khác.

- Trượt pa-tanh ở nhà hát lớn không? Trượt pa-tanh điện hay lắm đó!

- Thôi! thôi! Em không trượt được, lần trước ngã dập mông bao lần bị người ta cười – Nguyên xua xua tay rồi sững lại.

- Không sao! anh đỡ cho! Ok nha! – Thịnh quay sang trực thấy mắt của Nguyên đang long lanh, nhận ra cậu đang cố nén mình không khóc, anh tò mò hỏi.

- Sao vậy?.

- Không sao, thôi, đi trượt thì đi thôi – Nguyên hít một hơi thở dài rồi gạt đầu.

Ngày còn bên Vũ, đó là lúc thừa thốt người khi thành phố lên đèn. Cậu ngại ngần trên đôi giày trượt chơi voi ngã liên tục và Vũ mò hôi ướt đầm đờ đằng sau cậu, khi ấy anh nắm chặt vai cậu như không để cậu ngã. Lúc Vũ thả tay, Nguyên trượt được một đoạn rồi lại ngã, Vũ ôm bụng cười. Những lúc họ cùng nhau

ngồi trong góc tối café, bàn tay Vũ nắm chặt tay Nguyên rồi cả hai cùng nhìn dòng người qua lại trong ánh đèn đường rực sáng. Cái nắm tay họ lên cầm tay nhau giấu điếm khi cùng dòng người trên phố.

Lúc này Nguyên đặt chân lên chiếc patin điện, đôi tay Thịnh đằng sau nhẹ nhàng chạm lên vai đỡ cậu. Nguyên lặng thầm nhớ về quá khứ, Thịnh đỡ đẩy Nguyên qua khoảng sân rộng đông vui tiếng cười đùa. Lần đầu tiên, trong tiếng cười vui bao người qua lại, Nguyên có được bàn tay khác đỡ qua, cậu hơi quay đầu lại nhìn Thịnh.

Ai có biết rằng, ở mỗi nơi trên những ngã đường, những khoảng phố đông vui mà người ta có thể lắng nghe khúc ca huyền ảo của phố phường, có bao đôi tình nhân cùng nhau qua đây, để rồi chỉ mình họ gọi riêng mình ở mỗi nơi thành kỷ niệm.

Nguyên lặng đi, lòng như thất lại và những giọt nước mắt không khỏi đầm đìa trên má. Thịnh đắm mê hơi vẫn đỡ sau lưng cậu trên thềm hè vừa ngắm những ánh sáng tô đậm thêm đài phun nước những dòng nước nhịp điệu uyển chuyển và mềm mại sắc màu. Suốt lúc đó Nguyên đều im lặng.

Bỗng cậu ngã khụy xuống đất, lặng thinh là Thịnh ngã theo phía sau, nhận thấy nước mắt đầm đìa trên mắt Nguyên. Cậu không thể chịu đựng nổi, cậu không thể quên, cậu đã quẩn quanh nghĩ mình đã sai ở đâu để rồi đánh mất Vũ mãi mãi.

Thịnh chạm bàn tay thô ráp của mình lên má Nguyên, anh run run hơi ngại rồi buông lời.

- Có chuyện gì? Kể anh đi!

- Dù có chuyện gì, anh là bạn em tin tưởng mà, bé Nguyên! Đừng chịu đựng một mình.

Như một đứa trẻ đang buồn khóc bỗng có lời hỏi han, Nguyên vỡ òa rồi nấc nghẹn từng lời, cố rành rọt nói với Thịnh.

- Hai thằng đàn ông...! Biến thái lắm phải không?

- Đúng rồi, biến thái lắm! Hai thằng đàn ông là không thể!

Thịnh đau nhói trong lòng, hè đường còn vài bóng người xa xa. Chẳng hiểu sao Thịnh lại nhói đau khi thấy Nguyên đang rời rạc trong lòng. Nguyên lẩn tránh không nhìn Thịnh vô vọng buông hơi nấc nghẹn.

- V...V...Vũ! Em...yêu anh ấy!

- Em sai rồi!...Vì em đã yêu anh ấy! Vì thế mà em biến thái!

Những giọt nước mắt chảy nóng hổi qua tay Thịnh làm anh thêm quặn thắt lồng ngực. Anh rùng mình đưa bàn tay bên kia rồi dùng hai tay nâng khuôn mặt cậu để Nguyên nhìn mình.

- Không! Không sao hết! Bình tĩnh này Nguyên, kể anh nghe đi! Bình tĩnh!

Thịnh dìu Nguyên ngồi vào chiếc ghế của công viên bên cạnh, rồi chạy đi tìm nước. Anh chạm vào người Nguyên, người cậu đổ mồ hôi lạnh toát. Trời mùa hạ sao cậu lại thấy lạnh.

- Thở đều nào! Uống nước đi rồi bình tĩnh lại!

Thịnh vỗ vỗ vai Nguyên, để cậu thoáng khi có không gian yên lặng để bình tĩnh. Nguyên giữ hơi thở đều đặn, tỉnh táo nhận ra quanh mình. Thịnh đang lo lắng ngồi bên cậu, Nguyên ngỡ ngàng nhận ra câu nói của mình khi này với Thịnh, cậu quay mặt đi lẩn tránh Thịnh. Bỏ ngơ cả ánh mắt Thịnh, cậu nói một câu rõ ràng.

- Đưa em về nhà!

Thịnh biết Nguyên đã ổn, không biết nói gì hơn đưa Nguyên về nhà. Trên đường về hôm đó, cả hai im lặng. Nguyên mệt mỏi bỗng như phản xạ cần một chỗ dựa vào bỗng dựa vào lưng Thịnh nhìn bên đường, Thịnh không nói gì quàng tay cậu vào mình rồi giữ lại. Thành phố lên đèn từ ranh giới ngày đêm, bao người xuôi ngược. Và ánh sáng phố phường vẫn hát lên bài ca của thành phố.

Ngày mai và những ngày...

Nguyên không đến thư viện từ hôm đó, cậu lo sợ khi nhìn thấy Thịnh. Cậu sợ khi thấy Thịnh, anh sẽ xua đuổi cậu vì những điều bí mật cậu lỡ buông lời với anh ngày ấy. Cậu lo sợ vừa rồi bởi vì cuốn sổ, hi vọng cuốn sổ bị cô lao công nhanh tay cho vào sọt rác. Ánh mắt nhìn xuống thành phố về chiều, ngày qua ngày cậu như bị lãng quên. Nguyên như trầm hơn, bao giờ cũng lặng lẽ lo sợ lẩn tránh. Cho đến ngày.

- Hình như khóa cuối cùng sắp làm lễ tốt nghiệp?

- Mình thì bao giờ mới thoát đây!

Nghe tiếng một vài bạn bàn bên cạnh trò chuyện, Nguyên tự nhủ, khóa cuối cùng là khóa của anh Thịnh. Rồi anh sẽ chẳng còn phải tới trường nữa, anh sẽ quên cậu nhanh. Nguyên nghĩ về những giây phút trò chuyện cười đùa với anh rồi lại nghĩ đến ngày sau, cậu vẫn sẽ mãi luôn một mình.

Thành phố cứ lên đèn phía xa xa, sắc phượng đã vơi dần sắc chói thắm tươi. Thoáng cái đã cuối tháng bảy, Nguyên buồn tênh nhìn lên bầu trời tối, nghe nói ở thành phố, ta sẽ chỉ nhìn được một vài vì sao sáng nhất. Nhưng hôm nay không có sao, Nguyên thấy những cơn gió đầu đó thổi qua ô cửa căn phòng oi nóng và mang theo cả mùi bụi đường khét lẹt.

- Ước gì trời mưa nhỉ?

Nguyên quần quanh nghĩ đến lúc nhẹ tênh trước khoảng mưa. Rồi man mác đầu đó ủa về trên những tán phượng, Nguyên hít thở nhẹ nhàng. Cơn gió từ biển.

- Trời sắp mưa rồi! Mưa!

Nguyên mở toang ô cửa sổ nhìn ra phố nơi cơn gió đang thổi qua, lòng thấy rộn ràng. Khi trên nền hè phố xuất hiện những vết mưa rơi đầu tiên, rồi nghe thấy tiếng mưa càng lúc gần rõ rệt.

Mưa đã về...

Những hạt mưa mịn màng trên con đường cậu đi, trên bài ca huyền ảo của phố phường thành âm thanh nhịp nhàng. Nguyên đưa tay hứng những hạt mưa mát lạnh bên ngoài.

- Nguyên ơi! Bé Nguyên! – Trong mưa có tiếng gọi.

Nguyên nhìn xuống khoảng thềm hè ngập nước trước cổng nhà có người, qua khoảng mịn màng nhận ra Thịnh, Thịnh đến đây. Nguyên không tin vào mắt mình vội vã xuống nhà, mở toang cửa lao ra người khuôn mặt sợ sệt. Những hạt mưa mạnh bạo, cả hai nhìn nhau ướt sũng. Miệng ngập ngừng họ chẳng biết nói gì thêm nữa.

- Sao anh lại đến đây, trời mưa! Không thấy à? – Nguyên lên tiếng trước.

- Anh đang đến thì trời đổ mưa bất chợt – Thịnh nức nở ngập ngừng nói tiếp, anh nói to trong cơn mưa dạt dào.

- Sao lại tránh mặt anh? Biết anh sắp không thể gặp em được không?

- Anh sẽ lại mắng chửi em nữa chứ gì? Anh lại kỳ thị em vì em đã từng...!- Nguyên gào lên rồi ngập ngừng.

Bố mẹ Nguyên ngạc nhiên ra ngoài cửa nhìn họ. Gió thổi qua làm hạt mưa bay, hai người đứng trong mưa nhìn nhau qua khoảng mịt mù trước mặt. Thịnh vừa lắc đầu vừa đến gần Nguyên. Nguyên nhìn làn da đen giòn khỏe mạnh, tay anh ôm một thứ gì đó trong bọc áo. Thịnh lôi trong chiếc áo sơ mi một thứ đưa cho Nguyên. Nguyên nhìn thứ trên tay Thịnh rồi chết lặng.

Cuốn sổ cậu đang viết dở.

Thịnh ngập ngừng, vẫn kiêu run ngày ấy.

- Anh xin lỗi! Vì không thôi lắng nghe em được!

- Anh muốn em! Muốn em viết tiếp trang sổ mà em đang dang dở!

- Anh muốn em! Hãy viết tiếp nó bằng những ngày em cười nhiều nhất! Nguyên ơi!

Nguyên im lặng, bàn tay thô ráp nắm chặt tay cậu, tay kia ôm che cuốn sổ khỏi ướt. Bàn tay nắm chặt, anh lại gần hơn rồi ôm cậu.

Nguyên không nói, nước mắt giàn dụa hòa vào mưa. Cậu òa khóc lao vào lòng Thịnh. Thịnh ôm cậu vào lòng, siết chặt cậu thắm thì.

- Anh thương em! Vẫn luôn thương em! Anh đã kiếm tìm em trong thành phố ngay khi anh đến!

- Mạnh mẽ lên em! Kẻ đó không thể hạnh phúc được! Em xứng đáng có một hạnh phúc tốt đẹp hơn!

- Hãy cho nhân vật em viết được hạnh phúc bằng cách em phải mỉm cười mỗi ngày!

Cơn mưa bao quanh họ đầm đìa trên bờ má chạm nhau. Thịnh nhớ như in hôm ấy, cuốn sổ dẫm nước mưa chờ được hong khô khi bóng Thịnh ra về trong đêm tối trong làn mưa. Có một bức thư ướt át kẹp trong trang sổ.

Nguyên ơi!

Anh đã nhận được tấm bằng tốt nghiệp từ tuần trước. Ngày mai anh sẽ phải xa nơi này để nhận công việc đầu tiên về phía biển. Sẽ rất lâu ta mới có thể gặp lại.

Anh đã đọc cuốn sổ của em khi tình cờ nhận ra ta đã quên ở thư viện hôm ấy. Nguyên à, mạnh mẽ lên em. Đừng bao giờ khóc vì nghĩ về anh ta nữa. Em đã từng nói với anh, hai người đàn ông. Nguyên à! Sai rồi em! Hai người đàn ông chân thành nắm tay nhau, bên trong thân tâm yêu thương nhau. Tình yêu luôn tồn tại.

Hãy đi cùng với những người như chúng ta, vui cười cùng họ. Em sẽ nhận ra mình không cô độc. Chúng ta còn trẻ, em trẻ lắm, em đẹp lắm. Đừng buồn thế chứ em, nếu cứ buồn vậy. Em sẽ luôn suy nghĩ tiêu cực sau này, vì một người, không đáng. Phải không em?.

Tạm biệt em, khi em đọc bức thư này, có lẽ anh trên đường đi. Em đừng buồn! Vì anh sẽ không thôi buồn khi rời đi mà nhìn thấy bé Nguyễn được.

Phút giây lặng đi, lặng đi để nhận ra nhiều điều. Hãy khóc đi, dẫu đã khóc nhiều, vì ta sẽ biết làm ta sau này không còn khóc nữa.

Đêm hôm ấy Nguyễn không ngủ, lặng nhìn bình minh về trên khoảng sân lãng đãng trong khoảng mưa hôm trước. Lại một ngày nữa im lặng qua tuổi trẻ chúng ta. Lần đầu tiên, Nguyễn đón ánh sáng vơi vơi về trên thành phố, một nụ cười nhẹ nhàng trên môi.

Hãy đi cùng với những người như chúng ta, vui cười cùng họ. Em sẽ nhận ra mình không cô độc.

- Chương trình chúng ta hôm nay xin được chào đón vị khách mời, một tác giả của cuốn sách viết về một chủ đề hiện nay đang rất mới mẻ. Xin được giới thiệu một nhà văn trẻ...

...- Xin bạn có thể cho biết, bạn tự mình dũng cảm công khai về sự khác biệt trong mình. Phải chăng bạn đã tự mình mạnh mẽ vực dậy như người ta hay nói về nhân vật trong các sáng tác của bạn?...

...- Bạn có thông điệp gì gửi tới mọi người không?...

Chàng nhà văn trẻ trả lời câu hỏi, nụ cười tươi tắn trên môi không dứt. Cuốn sổ ngày ấy và bức thư ngày ấy cậu đã giữ kín. Không thể nào quên những lời nói dù thời gian đã trôi qua đủ cậu nhận ra mình đang ngày một thêm trưởng thành.

...- Tôi vẫn nghe có người nói với tôi rằng tình yêu luôn tồn tại và ở bên mỗi chúng ta. Miễn sao ta chấp nhận đi qua đau khổ, nỗi buồn để đến với nó. Người ấy đã cho tôi ngày mai, qua mỗi ngày tôi có được nụ cười

...- Có những người qua ta, để lại niềm đau, những câu nói tuyệt tình đau đớn cho ta ám ảnh mãi. Tôi đã từng buồn khi mỗi đêm vắng lặng lại lắng nghe câu nói đau đớn kia lại bất ngờ vang lên. Cho đến khi tôi gặp người ấy, lần gặp đầu tiên tôi vô thức cười mà đến bây giờ. Anh ta đã đột ngột rời đi sau khi đã nói với tôi lời nói. Từ đó, tôi vực dậy chính mình...

... - Tôi đang đi trên con đường cùng với bao người giống tôi. Họ cũng mang trong mình khác biệt, họ đã từng ném trái qua nỗi đau thậm chí còn hơn cả tôi. Nhưng sau đó họ bước đi, vẫn mỉm cười khi là chính mình giữa dòng đời. Tôi tự trách mình khi ấy lắm, cứ vẫn tự trách mình trong ám ảnh...

...- Tại sao à? Tại vì những người như chúng tôi luôn nghĩ phải xây dựng hạnh phúc bằng những gì trong bản thân chúng tôi có. Chúng tôi không thể giả dối với chính mình, có lẽ là như vậy!...

Màu hoa phượng lại về, đã bốn năm trôi qua. Những cánh phượng tung bay theo làn gió ào ạt thổi về từ biển vào trong thành phố. Chàng nhà văn trẻ ngồi trên hàng ghế đá bờ hồ. Cậu nhìn lên bàn tay mình, những ngón tay đã chai qua những lần cầm bút, những lần gõ bàn phím lên màn hình những khám phá mới mẻ. Nhận ra bao niềm vui quanh mình, bao điều hạnh phúc quanh cậu mà cậu đã từng bỏ quên để ôm mình trong nỗi buồn tháng ba, ôm mình trong niềm đau tình cũ. Có một lần tình cờ, Nguyễn đang trò chuyện cùng những người bạn bỗng có đôi tình nhân đi qua. Cậu nhìn Vũ đang tay trong tay với một người con gái. Nguyễn lướt nhìn Vũ rồi bước qua, nụ cười vẫn trên môi đi cùng với bè bạn.

- Những lời nói ngày mưa hôm ấy!

Nguyên thăm thì. Đôi tay vẫn những ngón thon dài với làn da trắng. Cậu trẻ lắm, bộ quần áo sơ mi phối kiêu chiếc quần năng động. Đôi mắt sáng trong rạng ngời những tia ban mai dịu dàng. Chỉ là lúc này, đôi mắt đó rũ xuống ngân ngơ nhớ thương.

- Điểu hành mà sao lại ra đây! Nhà văn của chúng ta!

Tiếng gọi của mọi người, Nguyên quay sang nhận ra mình vừa lỡ bỏ đoàn điểu hành. Cậu ngơ ngác cười xấu hổ rồi chạy về phía mọi người, tiếng hô vang xa. Thành phố khi ấy bỗng hòa vào dòng xuôi ngược màu sắc cầu vồng, bài ca thành phố qua mỗi ngày lại thêm âm vị ca vang.

Anh có nghe thấy không?

Những người giống em đó!

Em hạnh phúc, kiếm tìm bao niềm vui qua mỗi ngày. Nhưng lại nhớ anh! Em nhớ anh! Rất nhớ!

Em sẽ tìm anh để cảm ơn anh. Nhưng anh ở đâu em không biết! trời thỉnh thoảng vẫn đổ những cơn mưa mà sao anh chưa trở về?

Có lẽ nào, anh quên em?

Nguyên cười trong dòng người, nhưng khóe mắt lại cay. Cậu đưa tay lau đi những nghẹn ngào.

- Ê! Nhà văn bản lĩnh sao lại xấu thế kia?

Nguyên vội vàng lau nhanh quay sang nhìn người vừa nói bên cạnh. Làn da ngăm đen cùng dáng người. Nguyên lại quệt đôi mắt mình, liệu cậu có nhầm?

Anh chàng ngày thơ bé ôm ba cây con rời đi, anh chàng đó lại đi trong cơn mưa bất chợt. Anh chàng đó giờ đây bên cạnh cậu, chiếc băng rôn quàng qua cổ cùng thân hình đã gây đi đôi chút. Nguyên sững sờ run run đôi tay nắm chặt cổ áo anh.

- Anh về đây!

- Anh về đây! Để đi cùng em trong những người giống chúng ta!

- Em sẽ đi cùng anh về phía biển nhé! Em sẽ gặp lại ba cây con ngày ấy!

Thịnh buông lời thăm thì bên tai Nguyên trong cái ôm giữa lưng chừng mùa hạ.

Đỗ Nguyên Minh